

Двоє козенят

Наталя Забіла

Біг струмок через лужок,
Через воду — кладка.
І прийшло на бережок
Сіре козенятко.
— Зараз,— каже,— перейду
Я на той бік сміло!
Та назустріч, на біду,—
Козенятко біле.
Ось на кладку тупотить
Сіре з цього боку,
А вже біле там стоїть
І назад — ні кроку!
Та й вузенька ж кладка ця,
Розійтися ніде...
Гей, піду спочатку я!
Потім ти вже підеш!
Відступи з дороги!
Ні! Перше перейду я!
Дай дорогу ти мені! —
Друге вередує.
Галас, крик на весь лужок
Знявся над водою.
Козенята на місток
Кинулись обое
Й посередині містка
Так стикнулись з ходу,
Що обидва сторчака
Полетіли в воду!
— Ой, рятуйте! Потону!
Ні за що вхопиться!
По камінчиках, по дну
Ковзають копитця...
Невелика й глибина —
Дно крізь хвильки видко,
Та біжить вода ясна
Дуже-дуже швидко.
Раптом сіре як гукне:

Не лякайся, брате!
Я тебе, а ти мене
Будемо тримати!
Ухопилися вони
Міцно той за того
І з страшної бистрини
Підвелись на ноги!
Ось уже й на бережку
Дружні козенятка,
А про сварку на містку
Вже нема і згадки!